

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201091488/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

XI

DAVID

David var en lille, sortegraa Allike.

Jeg købte ham af Trine Tamburs Jørgen for 8 Skilling. Han var rasende arrig, da jeg bar ham hjem, huggede efter mig, bed og kradsede og skreg. Hvorfor han fik Navnet David, véd jeg ikke. Men det hed han nu altsaa.

Han blev først installeret i en tom Kyllingekasse med Tremmer for, og dér sad han og skulede ondt og vilde ikke æde. Men lidt efter lidt blev vi gode Venner: han fik Lov til at flyve frit om, hans stækkede Vinger voksede ud, og han fløj op i Træerne og sad dér og plirede med sine smaa Knappenaalsøjne.

Saa byggede jeg i min Have en Villa til ham af Pæle, Ler og Mos. Han lærte at komme hjem, naar jeg kaldte paa ham om Aftenen, satte sig ind paa sin Pind i Huset, og jeg stængede Døren for Katte og Ræve. Og det første, jeg gjorde om Morgen, var at lukke Vinduet fra Soveværelset op ud mod Haven og raabe:

„David, David!“

„Tjå-a, Tjå-a!“ skreg David tilbage.

Det var sørgeligt at skulle skilles fra ham, naar jeg gik i Skole. Og saa fandt jeg paa en Morgen, medens jeg gik ned gennem Alleen, at raabe „David“, og han svarede og fulgte med fra Træ til Træ. Men da Alleen hørte op, vendte han om og fløj hjem. Næste Dag lokkede jeg ham ned paa mit Tornyster ved at byde ham af min Skolemæd. Men da vi var naæde Halvvejen til Nakskov, satte han af og fløj tilbage til Holmegaard.

Første Gang han fulgte mig helt ind til Byen, og jeg maatte knipse ham væk fra mit Tornyster, da jeg gik gennem Skolens Port, var jeg grædefærdig, thi jeg anede jo ikke, hvor-naar jeg skulde se David igen. Jeg søgte ham i Frikvarteret, men han var der ikke. „Du faar ham aldrig mer' igen“, trøstede mine Kammerater mig. Men da jeg kom hjem om Aftenen, sad David sjæleglad paa Ladetaget.